

اولین همایش ملی معماری، مرمت، شهرسازی و محیط زیست پایدار ۲۸- شهریور ۱۳۹۲

ترکیب معماری و سازه، ضرورتی در معماری معاصر ایران

حسام الدین افزلی^{۱*} معصومه ترکاشوند^۲ معصومه افزلی^۳

^۱ کارشناسی ارشد عمران- زلزله- واحد علوم تحقیقات کرمانشاه پست الکترونیکی: Afzali.h@gmail.com
^۲ مدرس دانشگاه جامع علمی کاربردی- کارشناسی ارشد تحقیقات آموزشی پست الکترونیکی: torkashvand.mn@gmail.com
^۳ کارشناسی معماری - شرکت ماد ایستایر پست الکترونیکی: Mahsa.afzaly@gmail.com

چکیده:

آنگاه که تمدن بشر به وجود آمد، قبل از تولد هر حرفه دیگری معماری متولد شد و ایرانیان آن را چنان با فن آوری و هنر درآمیختند که نام و یاد آنها برای همیشه زنده باقی ماند. اتکا به این افتخارات کهن موجب گردیده که معمار معاصر چشم خود را به واقعیت‌های عصر خود ببندد. در وضعیت کنونی پیشرفت سریع فن آوری ساخت و ساز باعث گردیده که بدون دانش فنی و عدم اطلاع از اصول و قواعد طراحی، ساخت و ساز معمارانه برای افراد غیرمتخصص مقدور نباشد. از طرف دیگر معمار معاصر می‌بایستی نسبت به مهندسی، زیبایی شناسی، جامعه شناسی و نهایتاً برنامه ریزی آگاه و بصیر باشد، اما با این وجود معماران امروز تحت تأثیر سنت‌های قدیمی همانند یک هنرمند صرف آموزش می‌بینند. در دوران معاصر همراه با روش‌های آموزش جدید در دانشکده‌های معماری، انفصال معماری و فن آوری و به طور خاص سازه در حوزه آموزش معماری و طراحی معماری به صورت مشهود به وقوع پیوسته و در بسیاری موارد این دو به مثابه دو مقوله مجزا در نظر گرفته شده‌اند. در این مقاله سعی گردیده ضمن اشاره به سیر تحول همسازی سازه و معماری در معماری معاصر به ضرورت همسازی فضا و سازه به صورت کاربردی، جلب توجه معماران و مهندسان سازه به این موضوع و نحوه همکاری نزدیک و واقعی بین آنها پرداخته شود.

کلیدواژه: معماری، مهندسی سازه، همسازی سازه و معماری، معماری غرب، معماری ایران.